

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Wilford Woodruff,

vierde President van de
Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der
Laatste Dagen.

59e JAARGANG

Nr 4

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

INHOUD:

Blz.

De Profeten van deze tijd 99

De conferentie van de Districtspresidenten 101

Sterk verzet tegen onderdompeling . . 103

De waarde van echte dankbaarheid . . 105

Een zestigjarige trouwe dienst 106

Jaarlijkse conferentie van de Z.H.V.
Ambtenaressen 107

„Een wonderbaar werk en een wonder”
verschijnt in boekvorm 110

Jezus getuigt van de Heilige Geest . . . 111

Uitslag van de verhalen- en gedichten-
wedstrijd voor Arenleesters en M-
Mannen 112

Verslag „Goud- en Groen-Bal” 115

Een wonderbaar werk en een wonder . . 117

Gebeurtenissen in de Zending 126

Het vertrouwen op wetten en sloten . . 128

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE PROFETEN

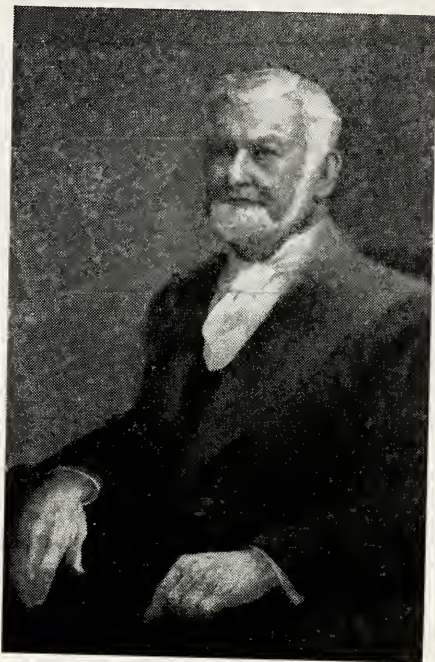
VAN DEZE TIJD

* * * * *

He is de vraag of de geschiedenis bladzijden weet aan te wijzen, die ongelofelijker dingen vermelden dan de ongelukken, die de jonge Wilford Woodruff overkwamen tussen zijn derde en zeventiende levensjaar. Hij viel in een ketel heet water, van het dak van een schuur, brak een arm, toen hij van de trap viel en de andere arm, toen hij van een stapel hout afgleed, werd bijna door een stier op de horens genomen en door een os in de maagstreek geschopt; hij brak het ene been in een zaagmolen en het andere toen hij door een wild paard werd afgeworpen, werd begraven onder een omvallende lading hooi en moest uit dertig voet diep water worden gered; hij werd verblind in een sneeuwstorm, spleet zijn voet met een bijl open en werd aangevallen door een dolle hond. En in later jaren ontkwam hij op het nippertje aan de dood door verplettering wegens een omvallende boom.

Het heeft er waarlijk alle schijn van, dat de een of andere macht trachtte te verhinderen dat Wilford Woodruff zijn aardse roeping zou vervullen. Anderzijds leek het er op, dat een grotere macht dit

WILFORD WOODRUFF

juist wilde, anders zou hij niet in leven zijn gebleven. Merkwaardig genoeg werd Wilford Woodruff, die de vierde President van de Kerk werd, een en negentig jaren oud.

Hij werd de eerste maart 1807 te Farmington (nu Avon genaamd) Connecticut geboren als derde zoon van Aphek en Beulah Wood-

ruff. Twintig jaren lang had deze forse jongeling met zijn handen gearbeitet, op een boerderij en in een zaagmolen. Intussen leerde hij behoorlijk lezen en schrijven en verdiepte hij zich in zijn lievelingsboek, de Bijbel.

Het was in Richland, in de staat New-York, in 1833, dat hij het evangelie hoorde. Hij werd bekeerd en op de laatste dag van dat jaar in met ijsschotsen bedekt water gedoopt. De volgende lente ontmoette hij de Profeet Joseph en zijn broeder Hyrum te Kirtland, Ohio.

Wilford Woodruff, de Profeet snel erkennende en aanvaardende voor wat hij was, besloot zichzelf en al wat hij bezat aan de opbouw van Gods koninkrijk te wijden en van toen af aan was hij er jaren lang op uit om het evangelie te prediken. Gedurende zijn eerste zending in de zuidelijke staten, werd hij driemaal door benden bedreigd en zelfs door wolven achtervolgd.

Een maand na zijn huwelijk met Phoebe Carter, in 1837, ondernam hij een belangrijke zending in het noordoosten. De volgende zomer ontving hij uit Missouri bericht, dat de Here hem tot het apostelschap had geroepen en de 26ste april 1839 werd hij aldus geordend.

Toen hij met anderen in januari 1840 in Engeland aankwam, vond hij het veld wit en rijp voor de oogst. Na acht maanden arbeid, waren achttien honderd mensen tot de Kerk gebracht. Wilford Woodruff behoort ongetwijfeld tot de belangrijkste zendelingen, die de Kerk ooit heeft gekend.

Andere zendingen volgden, en in 1847 vergezelde hij de eerste groep Heiligen westwaarts en hoorde hij Brigham Young verklaren: „Dit is de plaats”. (Het is zijn persoonlijk dagboek dat ons veel van de geschiedenis van de ontroerende gebeurtenissen uit die periode heeft gegeven).

Toen hij eenmaal in Utah was gevestigd, werd zijn arbeidsterrein nog groter: hij bezocht de nederzettingen in opkomst, werkte aan de Tempel, bouwde woningen, werkte op het land en stelde zijn ervaring en stuwkracht in dienst van de Kerk en stedelijke ontwerpen.

Na de dood van John Taylor werd Wilford Woodruff tijdens de conferentie in april 1889 als President van de Kerk ondersteund. In april 1893 wijdde hij de Salt Lake Tempel in, waarvan hij de bouw gedurende al de veertig jaren had gadegeslagen.

President Woodruff stierf de 2de september 1898 te San Francisco.

De Conferentie van de Districtspresidenten

„Laten wij hen vinden” was het thema van de succesrijke driemaandelijke conferentie van districtspresidenten, die de 13de maart 1959 in het Hoofdkantoor te Den Haag werd gehouden. Een programma van hernieuwde toewijding werd aangekondigd en goedgekeurd door de aanwezige leiders en daarna door de in de Nederlandse Zending werkende zendelingen van ganser harte aangenomen.

De ochtendvergadering onder leiding van President Rulon J. Sperry, die om 10 uur begon, was gewijd aan opgedragen toespraken door de districtspresidenten. Vele ter zake dienende en inspirerende gedachten werden onder woorden gebracht om de doeltreffendheid van het zendingswerk te verbeteren en meer toewijding aan de belangrijke zaak van de zending te geven.

In de namiddagvergadering, die om twee uur begon, werd door President Sperry een programma van versneld en meer vruchtdragend zendingswerk aangekondigd en door Elder Don Van Slooten, 2de raadgever in het zendingsbestuur, uiteen gezet. Het thema van het hernieuwde toewijdingsprogramma: „Laten wij hen vinden”, beschreef het doel van het programma, namelijk met vernieuwd enthousiasme, met vuur en goede voorbereiding die mensen te zoeken in het gebied van de Nederlandse zending, die de waarheden van het Evangelie van Jezus Christus willen weten.

De aanwezige districtspresidenten gaven blijk van groot enthousiasme voor het nieuwe programma en drukten hun vertrouwen uit dat het resultaat zou zijn, dat nog veel meer mensen de herstelling van het Evangelie zouden vernemen. Zij namen hun enthousiasme mee naar hun districten waar zij het programma officieel aan de zendelingen voorlegden in de getuigenisvergaderingen, die in elk district op zaterdagmorgen 28 maart, werden gehouden. Het enthousiasme en de volledige aanvaarding door de zendelingen bleken uit de inspirerende getuigenissen, door hen gegeven.

Het zendingsbestuur is zeer geestdriftig over de ontvangst van dit programma door de zendelingen en vertrouwt dat door deze hernieuwde inspanning van de zendelingen, gepaard aan het enthousiasme van de leden en hun bereidwilligheid de nieuwe onderzoekers in hun gemeenten welkom te heten, in de komende maanden vele nieuwe leden zullen worden gewonnen.

De deelnemers aan de Conferentie der Districtspresidenten

- 1ste Rij: James R. McKell, Districtspresident van Antwerpen
Charles R. Andrus, reizend Ouderling
Val E. Limburg, Ass. zendingssecretaris
- 2de Rij: J. Howard Van Boerum, Zendingspresident
Don Van Slooten, 2de raadgever in het zendingsbestuur
Rulon J. Sperry, Zendingspresident
Lucy C. Sperry, Presidente van de Vrouwenorganisatie
Marlene Anderson, Secretaresse van de President
Lijntje Van de Merwe, Statistica
Stuart L. Poelman, Overziener van de O.V.V.
- 3de Rij: Raymond G. Springer, Districtspresident v. Amsterdam
Leon R. Noorda, Districtspresident van Utrecht
Ross T. Olsen, Overziener van de Zondagsscholen
Robert G. Bradford, Districtspresident van Rotterdam
John K. Child, Districtspresident van Groningen
Wesley M. Barton, Districtspresident van Arnhem
John M. Coomans, Districtspresident van Den Haag

Sterk verzet tegen onderdompeling

Na de Doop van 21 bekeerlingen wordt een Rotterdamse eenheid gevormd.

De storm, die het water van de brede Nederrijn had opgezweept, ging in de namiddag liggen. Omstreeks vier uur 's middags slaagde mijnheer Heystock er in zijn grote boot in het dok te Rotterdam te brengen, en de mensen, die op hem hadden gewacht, klauterden aan boord. Zij waren vijf en twintig in getal.

Deze mensen waren geen vacatiegangers, maar streefden een ernstig doel na. De stad achter zich latend, voer de boot in een afgelegen kleine inham, welks oevers met dicht riet en wilgen waren begroeid. De boot ging dicht bij de oever in ondiep water voor anker. President John L. Smith van de Zwitsers-Italiaans-Duitse zending stond op met Timotheus Mets aan zijn zijde. President Smith gaf een verklaring van het verbond van de doop aan de groep in het Engels, terwijl de heer Mets die in het Nederlands vertaalde. Daarna volgde een doopplechtigheid, die aan twaalf mannen en negen vrouwen werd bediend. De bekeerden werden in de kajuit van de boot bevestigd en hiermede was de Rotterdamse Gemeente van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd.

De totstandkoming van de Rotterdamse gemeente in november 1863 was weer een schrede in de groei van het zendingswerk in Nederland. De eerste zendeling die Holland bezocht, was Orson Hyde op zijn reis naar Palestina in 1841. Hij had in Rotterdam een Joodse rabbijn ontmoet en deze het Evangelie verkondigd.

De eerste zendelingen, die speciaal naar Nederland werden gezonden waren Paul A. Schettler, van geboorte een Pruis, die in New-York tot de Kerk was toegetreden, en A. W. van der Woude. De laatste was in Holland geboren, maar in Cardiff, Wales, lid van de Kerk geworden. Deze beide ouderlingen kwamen de vijfde augustus 1861 te Rotterdam aan. Elder Schettler ging naar Zeist, waar hij familie had. Elder van der Woude begon zijn arbeid in Amsterdam. Later ging hij naar Workum in Friesland om daar aan zijn familie het Evangelie te brengen.

Zij stuitten op de gebruikelijke tegenwerking van de leiders van andere richtingen, die rondgingen en de mensen waarschuwden niet met die „afschuwelijke Mormonen” te spreken, die daar gekomen waren om te trachten de mensen te verleiden”.

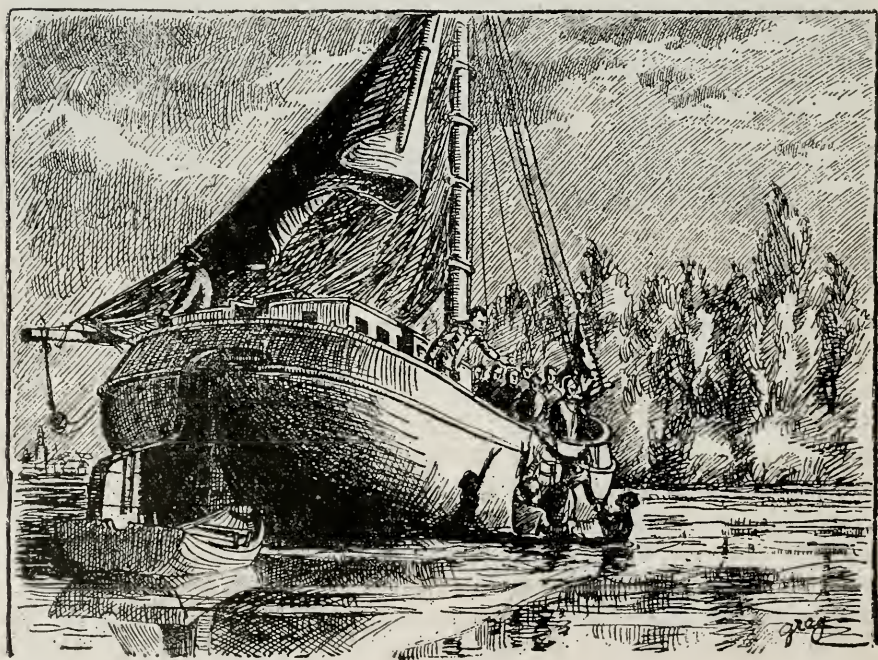
Desondanks slaagde Elder v. d. Woude er in drie mensen in Broek te bekeren van wie er twee tot zijn familie behoorden. Hij doopte Gerrit

W. v. d. Woude, Baudina v. d. Woude en Elizabeth Wolters de 1e oktober 1861. Twee maanden later doopte Elder Schettler nog drie bekeerlingen in Amsterdam.

De eerste gemeente in Amsterdam werd in de lente van 1862 opgericht. Het ledental was inmiddels tot zestien gegroeid. Het aantal leden nam langzaam doch gestadig toe, ondanks tegenstand, gebrek aan zendelingen, emigratie naar Utah en een algemene traagheid om te veranderen. Een van de zendelingen schreef in een brief: „De mensen zijn verbazend gekant tegen de doop. Geen wonder, zouden we eigenlijk kunnen zeggen, want zij gaan onder hoge belastingen gebukt en zijn bijna altijd in de weer om het gehele land voor onderdompeling te behoeden”.

De 1e november 1864 werd de Nederlandse Zending formeel georganiseerd met Joseph Weiler als President. Tot dien tijd werd het zendingswerk in Holland geleid door de presidenten van de Zwitsers-Italiaans-Duitse Zending. België behoorde tot de Nederlandse Zending van 1891 tot 1923. Holland heeft met duizenden trouwe leden en leiders tot de groei van de Kerk in de westen bijgedragen. Ongeveer zeven honderd van hen emigreerden vóór het einde van de vorige eeuw. Duizenden kwamen na die tijd.

Meer dan honderd zendelingen zetten nu het werk onder het Nederlandse volk voort. De zending telt bijna 4.000 leden, over 27 gemeenten verspreid.

De waarde van

ECHTE DANKBAARHEID

Valse waarden kunnen, evenals verkeerde inlichtingen, ons veel smart en moeite veroorzaken. Wanneer wij door een beslagen ruit kijken, is ons oog verduisterd en bij slecht zicht is het voor de mensen, net als voor vliegtuigen en auto's, gevaarlijk op hun weg. Een van de belangrijkste elementen om ons te helpen de dingen in het juiste licht te zien, is dankbaarheid.

Echte dankbaarheid helpt ons te zien waar wij aan toe zijn. Zij helpt ons onszelf te zien zoals anderen ons zien. Zij helpt ons te begrijpen hoe afhankelijk van anderen wij zijn voor alles wat wij hebben. Zij geeft ons de juiste mate van achting jegens onszelf en maakt ons onze eigen plaats bewust.

Denk eens over dankbaarheid, doch denk dan eerst aan het tegen-gestelde: zelfzucht.

Henry Ward Beecher zeide eenmaal: „Zelfzucht is de verachtelijke ondeugd, die men in anderen niet vergeeft, doch waar niemand vrij van is.

Zelfzucht is de wortel van bijna alle kwaad.

Zelfzucht, hebzucht, gierigheid veroorzaken oorlogen tussen naties en twist tussen personen. Zij leiden tot iedere soort van misdaad.

Zelfzucht breekt tehuizen en breng scheiding teweeg. Zelfzucht is de wortel van jeugdmisdrijf. Zelfzucht is de vijand van deugdzaamheid.

Zelfzucht brengt mannen, vrouwen, meisjes en jongens er toe de goede naam van anderen te besmeuren en door geroddel halve waarheden te verspreiden die goede reputaties en soms de hoop op toekomstig succes vernietigen.

Zelfzucht is de boze inspiratie van jaloersheid, die, van wraak en bitterheid vervuld, zelfs geliefden treft in een poging leed te doen. Zonder zelfzucht zouden wij nimmer begerig zijn. De Here heeft gezegd „Gij zult niet begeren” — datgene wat uws naasten is.

Zonder zelfzucht en begerigheid zou er geen eigen belangrijkheid onder de mensen zijn, die tot geweldpleging en overheersing voert, noch in Rusland, noch in Duitsland, noch in de Kerk, noch in zaken, noch in ons huis jegens hen, voor wie wij goed behoren te zijn.

Anderzijds, wanneer wij oprecht dankbaar zijn, zouden wij vrij van al die kwellingen zijn, want dankbaarheid is een goddelijke eigenschap die ons liefde, achting, barmhartigheid, geduld schenkt en alles wat daarmee samen gaat.

Dankbaarheid en liefde zijn niet

synoniem, maar kan de een zonder de ander bestaan?

Wanneer wij alle goddelijke eigenschappen eens konden of wilden in ogeschouw nemen, zouden wij tot de slotsom komen, dat niet een er van zonder het element dankbaarheid kan bestaan, die ons zegt waar wij in het bestel der dingen behoren en in onze zielen het verlangen doet ontwaken naar die eigenschappen, die God bezit en ons, wanneer wij streven die tot de onze te maken, ons eenmaal als God doen zijn.

Gelijk Paulus over de liefde sprak, zo kunnen wij eveneens van de dankbaarheid zeggen: „Al ware het, dat ik de talen der menschen en der engelen sprak, en de dankbaarheid niet had, zoo ware ik een klinkend metaal of luidende

schel geworden”.

Dankbaarheid heeft, evenmin als liefde, een bepaalde beweegreden. Het is geen erkenning van zwakheid of minderwaardigheid onzerzijds, noch van enige superioriteit van de zijde van anderen.

Dankbaarheid is de uitdrukking van geloof en vertrouwen.

Zij vermeerdert onze eerbied voor andere mensen. Zij erkent de noodzakelijkheid van onderling dienstbetoon en brengt ons nader tot de levenshouding, door de Here voor de vooruitgang in Zijn koninkrijk voorgeschreven. Dankbaarheid helpt ons onze naaste lief te hebben als onszelf en spoort ons aan goed met goed te vergelden. Zij leert ons dat broederschap onder de mensen ons het juiste inzicht geeft in het Vaderschap van God.

EEN ZESTIGJARIGE TROUWE DIENST

Zestig jaren lang is Zuster Maria van Mossel van de Apeldoornse Gemeente het verbond, dat zij met

haar Hemelse Vader de 11de januari 1899 sloot, getrouw gebleven. Op die datum werd zij gedoopt. Enige weken geleden gaven de zusters van de Apeldoornse Z.H.V. een feestje ter ere van hun presidente om de zestigste verjaardag van haar doop te vieren.

Wij nemen gaarne de gelegenheid te baat Zuster van Mossel voor de vele jaren van getrouwe dienst te prijzen.

Er zijn in de Nederlandse Zending leden, die eerder gedoopt werden dan zij, maar voor zover ons bekend is, is niet één van deze zo lang trouw gebleven als zij.

JAARLIJKSE CONFERENTIE

VAN DE

Z.H.V. Ambtenaressen

Donderdag de 19e maart 1959 werd in Den Haag een zeer succesrijke Conferentie gehouden voor alle presidenten, secretaressen en distriets-overziensters van de Z.H.V. in de Nederlandse Zending. De vergaderingen werden gepresideerd door President Rulon J. Sperry, die de gehele dag aanwezig was, en stonden onder leiding van zuster Lucy G. Sperry, Presidente van de Z.H.V.

Het thema voor de conferentie was: „Het bereiken van de doelstellingen van de Z.H.V.". De ochtendvergadering werd door de volgende toespraken gevuld, welke aantoonde hoe het programma, zoals dat ons door het Algemeen Hoofdbestuur is gegeven, de heerlijke doeleinden kan doen bereiken; welke de stoot gaven tot haar oprichting.

- I. De organisatie en het doel van de Z.H.V.

Marie Schippers, raadgeefster.

- II. Hoe de Z.H.V., blijkens het jaarlijkse rapport, haar doel in de Nederlandse Zending heeft bereikt.

Marlene Anderson, Secr.

- III. Hoe de lessen een hulpmiddel kunnen zijn voor het bereiken van het doel, door de Z.H.V. gesteld.

Klaske Dallinga, Groningen.

- IV. Hoe de werkdag kan helpen het doel van de Z.H.V. te bereiken.

Johanna Verburg, Den Haag.

- V. Hoe kunnen wij onze bazars hun doel laten bereiken?

Maria de Kimpe, Mechelen.

Om twaalf uur werd een lunch geserveerd voor tachtig zusters aan lange tafels in de fraaie nieuwe hal van de Kerk in de Leersumstraat. De tafels en de programma's waren aantrekkelijk versierd met de kleuren van de Z.H.V. goud en blauw.

In de namiddagvergadering van half twee tot half vier werden enige goed geslaagde demonstraties gegeven, in de lijn van het thema van die dag.

- I. Hoe de muziek een middel kan zijn om het doel van de Z.H.V. te bereiken.
Johanna van Os, Rotterdam.
- II. Hoe het huisbezoekprogramma de Z.H.V. kan helpen.
Demonstratie van een goede en van een verkeerde manier om de huisbezoekles te brengen, onder leiding van Adriana van Gogh.

De gemeenten hadden goed gehoor gegeven aan het hun gedaan verzoek een artikel mee te brengen om de zusters te tonen ter stimulering van onze bazars.

Zr. Margaret Gould, raadgeefster, leidde het vertonen dezer artikelen.

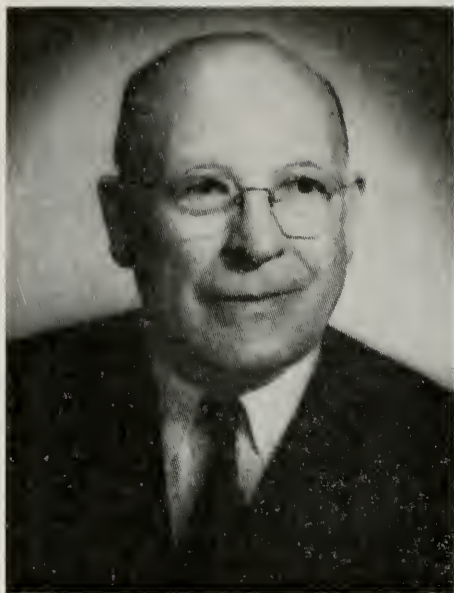
Het programma besloot met een demonstratie onder leiding van Lijntje van de Merwe, getiteld: „Hoe het Z.H.V. programma een patroon voor het leven kan zijn“.

President Sperry gaf in de ochtend enige van pas zijnde instructies en inspiraties en liet de zusters in de namiddag huiswaarts gaan met een zegen voor hun toekomstige arbeid.

Ambtenaressen van de Z.H.V. in de Nederlandse Zending in jaarlijkse conferentie bijeen te Den Haag, 19 maart 1959.

Zuster Lucy G. Sperry, Presidente van de zendings Z.H.V. zit in het midden op de voorste rij met zuster Maria Schippers, 1e raadgeefster aan haar rechterhand. Zuster Margaret Gould zit aan haar linkerzijde en zuster Marlene Anderson, secretaresse, links van deze.

„Een wonderbaar werk en een wonder”

*verschijnt
in boekvorm*

Elder LeGrand Richards.

Het is ons een genoegen u door middel van „De Ster” de publicatie mede te delen van Elder LeGrand Richards „Een wonderbaar werk en een Wonder” in boekvorm, in de Nederlandse taal. Het boek verliet deze maand de drukpers. Het is reeds uit het Engels in verscheidene andere talen vertaald en gepubliceerd.

Elder LeGrand Richards, lid van de Raad der Twaalven sedert april 1952, was vóór dien 14 jaar lang de Presiderende Bisschop van de Kerk. Hij staat bekend als een machtige laterdaagse zendeling, die nooit moe schijnt te worden van zijn energiek en heldhaftig dienstbetoon aan de zaak des Heren.

Elder Richards werd de 6de februari 1886 te Farmington, Utah geboren als zoon van Alice A. Robinson en George F. Richards, een apostel, wiens vader Franklin D. Richards, ook een apostel was. LeGrand Richards bracht zijn jeugd op een boerderij in Tooele door.

Hij heeft de Kerk veel diensten bewezen, waaronder vier zendingen, waarvan er twee in Nederland werden vervuld. Als jonge man vervulde hij een zending in Nederland van 1905 tot 1908 en keerde in de herfst van 1913 met zijn vrouw en drie kinderen terug als zendingspresident tot de zomer van 1916. Enige jaren later volbracht hij een korte zendingsperiode in de Oostelijke Staten en van 1934 tot 1938 was hij president van de zending in de Zuidelijke Staten. Alvorens Elder Richards door President J. Grant als presiderende bisschop werd aangesteld in 1938, was hij onder meer Stake president en Bisschop van drie „wards”.

In zijn particuliere leven was hij succesrijk in de handel in onroerende goederen en bekleedde hij op dit terrein voornamen posities. Ook heeft hij het beheer gevoerd over drie hospitalen en was hij directeur van de Z.C.M.I. (een groot warenhuis in Salt Lake City) en van hotel Utah. Behalve zijn boek „Een wonderbaar werk en een wonder” schreef Elder Richards nog een boek: „Israel Do You Know?” (Weet gij, Israël?) Hierin verkondigt hij het evangelie aan het Joodse volk.

Elder Richards en zijn vrouw Ina Jane Ashton hebben acht kinderen en vier en twintig kleinkinderen. Zijn belangstelling buiten de Kerk gaat uit naar zijn gezin en het onderhouden van oprechte vriendschap met personen die hij ontmoet, dat tot een ware „hobby” is uitgegroeid en door de velen die dit weten, zeer wordt gewaardeerd.

He nieuwe boek „Een Wonderbaar Werk en een Wonder” is thans verkrijgbaar in het kantoor van de Nederlandse Zending, Laan van Poot 292, Den Haag.

Jezus getuigt van de Heilige Geest door Joseph L. Wirthlin.

Voor de vroegere volgelingen van Jezus Christus was Hij in den beginne bij God. Hij was God en aan Hem werd de belangrijke opdracht gegeven om de aarde en al wat daar op is, te scheppen. En voorts, omdat zijn plan van zaligheid in de raadsvergaderingen in het voorbestaan werd aangenomen, openbaarde Hij, de Eniggeborene des Vaders, zich aan de mensen in het vlees. Wanneer wij deze openbaring ontleden en haar vergelijken met de theorieën en leringen van Confucius, Boedha en Mohammed, vinden wij een groot verschil in de aanspraken van deze grote godsdienstleiders.

De boven aangehaalde verklaring van Johannes moet noodzakelijkerwijs worden gestaafd door tastbaar bewijs dat Jezus Christus de Zoon van God was, een lid van de Godheid, die zichzelf aan de mensen in het vlees openbaarde met het doel hen van de zonde van Adam te verlossen. Het grote bewijs ter ondersteuning van genoemde aanspraken vinden wij in een belofte door de Heiland gedaan, waarin Hij verklaarde:

„Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, die van den Vader uitgaat, die zal van Mij getuigen”. (Joh. 15 : 26).

Het grote verschil tussen Jezus Christus, de Zoon van God, en de andere grote godsdienstleraren van de wereld was dat toen Hij de aarde had verlaten, het derde lid van de Godheid, de Heilige Geest, tot de mensenrassen op aarde zou getuigen van de goddelijke zending van Jezus Christus.

UITSLAG van de verhalen- en gedichten-wedstrijd voor Arenleesters en M-Mannen.

Beste Arenleesters en M-Mannen die meegedaan hebben aan deze verhalen- en gedichtenwedstrijd: mijn hartelijke dank voor jullie inzendingen. Elk gedicht en verhaal heb ik met ontroering gelezen en het was dan ook niet gemakkelijk voor ons als juryleden om een keuze te bepalen.

Om nogmaals te herhalen; de jury bestond uit:

Zuster Stance Pluim-Mentz te Den Haag, Broeder W. Panman te Den Haag en Zuster Annemarie H. Boom te Groningen.

En hier komt het dan... de uitslag van deze bijzondere wedstrijd! Vier prijzen zullen er uitgereikt worden. Drie voor de gedichten en één voor de verhalen, omdat hiervoor jammer genoeg maar 3 inzendingen waren.

GEDICHTEN:

1e prijs: Zuster Miriam Praag uit Amsterdam;
onderwerp: „Moeder”.

2e prijs: Zuster Arlen van Rijswijk uit Amsterdam;
onderwerp: „De ogen van Moeder”.

3e prijs: Zuster S. Woesthoff uit Rotterdam;
onderwerp: „De man van mijn dromen”.

VERHALEN:

Eerste prijs: Zuster Gersia A. Ring uit Den Haag.

Onderwerp: God in de natuur.

Ik wil hierbij ook namens de andere juryleden de winnaressen van harte feliciteren. De prijzen die bestaan uit: 1e prijs: jaarabonnement op „De Ster”, 2e prijs: half jaarabonnement en derde prijs een kwartaal abonnement, zullen jullie thuis gestuurd krijgen. Als jullie al een abonnement hebben, mogen jullie deze natuurlijk ook als geschenk op naam van een kennis of vriendin enz. laten overschrijven.

Ook tot slot nog onze dank aan de leiders en leidsters van de Arenleesters en M-Mannen voor de reclame die u onder de jongeren gemaakt hebt voor deze wedstrijd.

Algemeen Overzienster van de
Arenleesters en M-Mannen:
Zuster Annemarie H. Boom.

De pennevruchten van de 1e prijswinnaressen zijn in dit nummer opgenomen. Red.

MOEDER

1ste PRIJS

*Liefde, vreugde en wat al niet meer,
Dit alles gaf u mij, telkens weer.
Nooit was het te veel als u iets deed voor mij,
Want dan was het goed, pas dan was u blij.
U was het die mij gaf dit bestaan;
U leidde mij opdat ik deze weg verder mocht gaan.*

*U hielp mij, toen ik nog maar net kon lopen
En u gaf mij de liefde die ik nergens kon kopen.
Toen werd ik groter en ik was niet bepaald „zoet”,
Maar u mopperde nooit; u begreep me zo goed.
Ik waardeerde niet altijd uw goedheid toen,
Maar ik ben blij dat ik dit nu wél kan doen.*

*Moeder, uw liefde gaat bovenal,
En ik hoop dat ik dit altijd onthouden zal.
Men kan niet altijd zeggen wat men voelt binnenin;
Het is vaak moeilijk zoeken naar de juiste zin.
Daarom is het dat ik schreef deze brief;
Want ik heb u zo innig, zo innig lief.*

GOD IN DE NATUUR

1ste PRIJS

Het was bijna nacht, in het bos was het doodstil op een enkel geluid na, van een veldmuis die op voedsel uit ging. De bloemen hadden hun hartjes beschermd tegen de koude door hun blaadjes te sluiten. De bomen rekten zich uit en gaapten geluidloos terwijl de vogels dicht tegen elkaar aankropen, hun dagelijkse kibbelarijjes vergetend, nu was het werkelijk stil, de natuur sliep...

Toen God deze wondermooie wereld had geschapen en alle vogels en andere dieren hun nesten en hollen gewezen had, was Hij tevreden over Zijn Schepping. Hij hield van de goedheid en zuiverheid van Zijn kleine onderdanen. Hij prees hen om de dankbaarheid en liefde die zij Hem betoonden.

De dieren hielden ook veel van Hem, hun Schepper en waren altijd in Zijn nabijheid te vinden. De vogels met hun prachtige kleurrijke veertjes zaten op Zijn handen en liefkoosden Hem. De lijster en de merel zongen en jubelden hun vreugde uit, terwijl het roodborstje zich spiegelde in Zijn ogen.

Al deze dieren waren zuiver en rein, zij eerbiedigden de bloemen en hun tere blaadjes, bijen vlogen af en aan om honing te verzamelen uit hun hartjes, honing, een van de heerlijkste sappen die door deze nijvere diertjes naarstig bijeen vergaard werden.

De bloemen die zo verschrikkelijk veel in kleur, grote en sterkte ver-

schilden, groeiden weelderig op bergen en dalen, in ravijnen en zelfs tussen de rotsen, in één ding echter, waren zij *een*, elk blaadje, elke bloem, struik en boom, hadden één ding gemeen: elk had een deel van het wezen van God in zich dat zich uitte door schoonheid, tederheid, reinheid en een onuitsprekelijke liefde die als een onzichtbare krans om hen heen straalde.

Het beekje, dat een eindje verder tussen de varens en rotsen voortkabelde, zong een lied. Dit beekje had een grote taak gekregen en wel deze om alle bomen en bloemen en zelfs de vogels en dieren, zijn kostelijk vocht te schenken, om hen te voeden en hun dorst te lessen.

Hoor... nu kon je duidelijk verstaan wat de bomen ruisten...

Geef, o, klein beekje geef! Geef, o, geef, geef, o, geef!

Wij willen groeien en sterk zijn en van jou water willen wij drinken. Het beekje glimlachte en kabelde haastig verder, zich bewust van zijn mooie taak die hij van God zelf ontvangen mocht...

Vele, o vele jaren later, liep er een kleine, doch vastberaden jongen door het bos, misschien op dezelfde plek, waar eens dit beekje liep en de vogels hun nesten hadden.

Het was nog héél vroeg, de zon was pas opgegaan, zij begoot met haar gouden stralen de takken en stammen met een overweldigend waas van goud. De jongen stond stil vol bewondering voor deze heerlijke morgen...

Het was er stil, bijna een heilige stilte als ging er iets groots gebeuren. Deze eenvoudige jongen was hier gekomen met een doel, met een vraag, een vraag aan zijn Hemelse Vader, zijn Schepper, hij wilde iets vragen waar de mensen geen antwoord op wisten, hoogstens een verward antwoord. Hij wilde vragen bij welke kerk hij zich moest aansluiten...

Deze jongen van 14 jaar, was zeer gelovig en had een vast vertrouwen in onze hemelse Vader. Er stond in de Bijbel, indien iemand van u wijsheid ontbreekt dat hij ze van God begere...

Hij lag op zijn knieën... in het bos, God smekend om een antwoord. Plotseling werd alles donker... iets dreigde hem mee te sleuren naar een peilloze afgrond. Toen, al zijn krachten bijeen garend, riep hij God aan, en zie: in een lichtkolom zo heerlijk en schoon, verscheen God de vader aan een van zijn kinderen en wijzend op een tweede heerlijke figuur sprak Hij:

Dit is mijn geliefde Zoon, hoor Hem!

Op dit moment werd de herstelling van het evangelie in al zijn heerlijkheid ingeluid.

Een getuigenis voor alle mensen zou ik willen geven... deze jongen heette Joseph Smith, in de natuur was hij tot God gekomen en in de natuur is God aan hem verschenen!

Dankbaar was weer het beekje, jubelend zongen de vogels, en nederig en ontroerend was het gebed van deze eenvoudige jongen die God gezocht had in de natuur...

Verslag „Goud- en Groen-Bal”

De 14e februari werd in 't district Utrecht een allergenoegelijkst Goud- en Groen-Bal gehouden, onder leiding van de Districts President Elder Leon R. Noorda. Speciaal voor deze gelegenheid waren uit Rotterdam overgekomen: Elder Kramer en broeder Wiessenhaan die als conferenciers optraden en 't bal leidden. De gemeente Hilversum had een aardig dansje ingestudeerd, en 't „kwartet Snabel”, verraste ons met een

plezierig zangnummertje. De O.O.V. dansen, onder leiding van Zr. Olsen, brachten veel vreugde. En als vuurpijl van deze welgeslaagde avond, mogen wij zeker Elder v. Dam noemen, die met zijn aardige en gevoelvulde „songs” aller harten won. Verder mag een woord van lof niet ontbreken voor de Elders en de vrouwelijke zendelingen, die de zaal zo kunstig hadden versierd. Goud, groen en harten...!?! Tot slot nog een woord van dank aan de Elders, die ervoor hebben gezorgd, dat de dorstige kelen gelaafd konden worden. Al met al, mogen wij terug zien op een gezellige en genoegelijke avond, en wij kunnen alleen slechts de wens uitspreken, dat er nog vele zullen volgen.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(vervolg van maartnummer)

Het Welvaartsplan der Kerk

De heer J. Beharrell van Londen, hoofd van de Wolsey fabrieken van Carpenter's Road in Stratford, bezocht in 1936 de staat Utah. Nadat hij in Engeland was teruggekeerd, schreef hij de redactie van „*The Deseret News*” in Salt Lake City en prees op onbekrompen wijze de ondernemingsgeest en het inzicht van de leiders der Kerk om het welvaartsplan der Kerk te vormen en in werking te stellen:

„Het programma van de Kerk om deze verantwoordelijkheid te aanvaarden zal in mijn geheugen immer de grootste les blijven, die ik gedurende mijn bezoek heb geleerd, ja, een les, die zeer wel door ieder land in de wereld kon worden overgenomen. Deze les geeft ons een voorbeeld op maatschappelijk, economisch en godsdienstig gebied — bewijzende dat waar een wil is ook een weg gevonden kan worden — een programma, dat als standaard het verkrijgen van welstand uit de aarde huldigt in plaats van welstand door middel van massaproductie door machines, moet wel slagen.” (Uit „*The Deseret News*” van 22 augustus 1936.)

Aangevende, dat hij de les aanvaardde, die hij in Utah geleerd had, ging Beharrell verder:

„Op bescheiden schaal is dit voorbeeld nu in mijn fabriek nagevolgd, want iedere werknemer is een stuk grond ter beschikking gesteld, dat groot genoeg is om bloemen, vruchten en groenten voort te brengen, voldoende voor de behoeften van zijn gezin; en deze proefneming op het gebied van maatschappelijk welzijn — de eerste van dien aard in Engeland — wordt nauwlettend gadeslagen door nationale organisaties, die naar ik hoop het nut er van op andere wijzen zullen doen bestendigen en uitbreiden. Voor mij is Utah Amerika en Salt Lake City Utah.”

Gedurende zijn bezoek van twee weken aan Utah woonde Beharrell een conferentie-vergadering van de O.O.V. en van het Jeugdwerk bij, maakte een studie van het welvaartsplan der Kerk en bezocht de nationale parken in het zuiden van Utah. Zijn bevindingen zette hij na zijn terugkeer uiteen in een toespraak voor de leden van de Rotary Club van West Ham. Hij besloot met deze woorden:

„De tijd laat niet toe dat ik alles vertel van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen dat ik zou willen, maar ik moet u verzekeren, dat de algemeen gangbare opvatting van hen absoluut verkeerd is, want nimmer heb ik zulk een gelukkig volk ontmoet met idealen, die zij ieder ogenblik van hun leven in praktijk brengen. Indien er ooit een volmaakte gemeenschap bestaan heeft, dan was het onder hen.” (Gepubliceerd in „*The Millennial Star*” van 15 oktober 1936.)

Het volgende halen wij aan uit een toespraak van congressman Pierce van de staat Oregon, op 13 januari 1939 gegeven in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden:

„Ik heb een gedachte, die ik aan het comité wil voorleggen en die in verband staat met iets, wat in het westen van de Verenigde Staten gedaan wordt om een oplossing te vinden voor deze kwestie van hulpverlening.....

Deze ervaringen uit het westen, waarop ik commentaar zal leveren, vinden wij in de unieke en bewonderenswaardige aktie van een kerkgenootschap.

De Mormoonse Kerk — ofwel de Heiligen der Laatste Dagen — die haar zetel heeft in Salt Lake City, Utah, telt ongeveer een miljoen leden. Zij geven een voorbeeld voor de verzorging van werkloze leden, dat hoog geprezen en wijd en zijd gepubliceerd dient te worden.

Het plan van deze Kerk is om werk te vinden voor haar eigen leden en dezen aldus van de openbare steunlijsten af te voeren. Dit plan dient overal nagestreefd te worden. De president van de Kerk, Heber J. Grant, heeft meerdere malen verkondigd, dat geen enkel goed lid der Kerk steun van de regering dient aan te nemen, kennelijk van opvatting, dat zulks schadelijk is voor hun moreel, ambitie en verlangen om iets voor henzelf te doen. Deze organisatie heeft door middel van haar plaatselijke vertakkingen, ringen genaamd, vele vergaderingen gehouden om werk te vinden voor hen, die steun ontvingen of mogelijk steun zouden aanvragen. Persoonlijk heb ik enkele van deze vergaderingen bijgewoond en naar mijn vermogen deze organisatie hulp geboden om werk voor deze leden te vinden. De Kerk slaagt er wonderwel in om haar leden aan de omstandigheden van het leven aan te passen, zodat zij niet afhankelijk zijn van steun of weldadigheid. De Kerk heeft grote voorraadschuren, goed geregelde industrieën en projecten en coöperatieve plannen, welke voor de deelnemers en waarnemers doeltreffend en stimulerend zijn.

Mogen andere organisaties het voorbeeld van de Mormoonse Kerk navolgen en er met vastberadenheid naar streven dat aan hen, die onder de invloed van hun organisatie zijn, werk zal worden gegeven, zodat zij op een bevredigende wijze geld kunnen verdienen om voor eigen onderhoud te zorgen.” (Uit het verslag van het Amerikaanse congres, zitting van 13 januari 1939, blz. 291.)

De volgende woorden halen wij aan uit „*The Catholic Worker*” van november 1936, die in „*The Improvement Era*” van januari 1937 werden herdrukt:

„Mormonen schenken aandacht aan het individu. De Mormonen hebben de Katholieken de leiding ontnomen in de verzorging van hun noodlijdenden en behoeftigen. De Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen heeft deze crisis aangepakt op een wijze, die onze zogenaamde Katholieke weldadigheidsorganisaties beschaamd dient te maken.....

In iedere ring werden werkloze mannen en vrouwen aan het werk gezet, zoals naaien, landbouwwerk, inmaken, schoenlappen en kleren verstellen en het inzamelen van meubilair en gaven van kerkleden en buitenstaanders.

Alle werk was op vrijwillige basis. Geen geld werd uitbetaald. Aan iedere man en vrouw werd een certificaat voor verrichte arbeid gegeven. Wanneer een werker iets nodig heeft, legt hij dit certificaat voor aan de Bisschop van zijn wijk, en hem wordt dan het nodige voor hem of zijn gezin verstrekt.

De certificaten worden niet naar dollars en centen gewaardeerd. De waarde er van hangt af van de grootte van het gezin. Ongehuwde mannen, die dezelfde hoeveelheid werk leveren, ontvangen echter alleen datgene, wat zij als vrijgezellen nodig hebben.....

De Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen heeft een voorbeeld gegeven, dat waardig is om door hun Katholieke landgenoten nagevolgd te worden. Deze Kerk heeft een stelsel in het leven geroepen, waardoor de vloek van werkloosheid te niet wordt gedaan, het euvel van bedelingen wordt verholpen, en

onafhankelijkheid, werkzaamheid, zuinigheid en zelf-respect wederom onder ons volk in ere hersteld worden.

Zij hebben deze grootse taak weten te volbrengen door een beroep te doen op alle mannen, vrouwen en kinderen in hun samenleving om het welzijn van anderen in hun omgeving als het hunne te beschouwen, en om gewillig te zijn te werken voor anderen, die alleen door de banden van de Christelijke gemeenschap aan hen verbonden zijn. Zij hebben een beroep gedaan op alle mannen, vrouwen en kinderen om zich *persoonlijk verantwoordelijk* te beschouwen om een verbetering in de bestaande crisis te brengen.

Wij herhalen, dat alle werk op vrijwillige en persoonlijke wijze werd volbracht. Geen geld werd als beloning uitbetaald. En alles werd tot stand gebracht zonder steun of bijstand van de overheid te vragen.

Wij stellen voor, dat onze Katholieke leken deze prestatie van de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen navolgen. Het is voor ons een bittere medicijn om te slikken, en nog wel door Mormoonse handen bereid. Het moge dan onprettig zijn om op het gebied van Katholieke weldadigheid en maatschappelijk werk een les te krijgen van niet-Katholieken, maar wij vertrouwen er op, dat wij het in de toekomst zonder deze lessen kunnen stellen."

Het kerkelijk welvaartsplan buiten Amerika

Tot december 1949 heeft de Kerk door middel van het welvaartsplan niet alleen gezorgd voor de noden van haar leden in de Verenigde Staten en Canada, maar ook zijn 140 wagonladingen met voedsel en kleding naar de leden der Kerk in Europa verscheept. De Kerk heeft ook een geldelijke inzameling gehouden ten bate van de getroffen en in Europa, welke \$ 223.000 opgebracht heeft en welk bedrag door de leden der Kerk werd bijeengebracht op één der vastendagen, die maandelijks gehouden worden. Op die dagen geven de leden in geld hetgeen zij besparen door twee maaltijden over te slaan, en dit geld wordt ten behoeve van de armen afgedragen.

De dagbladpers in de Verenigde Staten heeft veel commentaar geleverd op het welvaartsplan der Kerk. Toen het voor het eerst in 1936 werd ingevoerd, publiceerde de „*New York Herald-Tribune*” van 3 mei 1936 een schrijven van de redactie over deze onderneming, getiteld „De Mormonen geven de weg aan,” en er werd een beroep gedaan op andere kerkelijke genootschappen om het voorbeeld van de Mormonen na te volgen.

Commentaar door bezoekers op de Kerk en hetgeen door de Kerk tot stand gebracht is

„Utah heeft meer padvindders dan enige andere staat van de Unie, percentsgewijs berekend. Meer jongens van Utah hebben hogere rangen en zijn 'Eagle Scouts'*) dan in enig ander gebied van Amerika. Utah geeft het ganse land het voorbeeld. De Mormoonse Kerk is de voornaamste faktor in deze prestatie.”

(Dr. George J. Fisher, New York, lid van het dagelijks bestuur van de Amerikaanse Padvindders Organisatie.)

*) gelijkwaardig aan „Kroonverkenner” in de Nederlandse Padvinderij.

„Ik wens uw aandacht te vestigen op een brochure, die ik nu aan het lezen ben. Twee van de beste publicaties in mijn ganse collectie pamfletten over kerkelijk werk met jongeren heb ik hier in Utah gevonden — de handboeken van de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging en van de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging.” (Dr. E. C. Branson, universiteit van Noord Carolina.)

„Ik wil u als socioloog enige van mijn indrukken van Utah mededelen. In de eerste plaats heb ik een zeer gunstige indruk van de Mormoonse Kerk gekregen. Ik weet geen andere plaats, waar de jongeren zulk een goede verzorging op geestelijk en cultureel gebied genieten als hier in Utah. Ik begrijp niet hoe de Mormonen zoveel eerder op de gedachte gekomen zijn om de culturele en maatschappelijke behoeften van de mensen te verzorgen dan wij sociologen deze idee ontwikkelden. Maar de Kerk was ons ver vooruit in deze ontdekking. Nimmer heb ik zoveel gezonde jongeren gezien als hier in Utah. De Mormonen zijn in het oosten van de Verenigde Staten absoluut verkeerd begrepen.” (Dr. E. A. Ross, socioloog aan de universiteit van Wisconsin.)

De Eerwaarde Charles Francis Potter heeft in zijn boek *„The Story of Religion”* op bladzijde 527 veel prijs en lof gegeven aan hetgeen tot stand werd gebracht door hen, die Joseph Smith als een profeet des Heren hebben aangenomen:

„Het Mormonisme is nauwelijks een eeuw oud, en het is reeds één der succesvolste godsdiensten op het Amerikaanse vasteland.....

De niet-Mormonen of buitenstaanders weten veel te weinig af van de bewonderenswaardige beschaving, die in Utah tot ontwikkeling is gebracht.

Door middel van bevoeling — daar voor het eerst in Amerika toegepast — hebben de Mormonen van de woestijn een paradijs voor de landbouw gemaakt. De aanleg van plaatsen werd op intelligente wijze ter hand genomen in een tijdperk, waarin de overige nederzettingen slechts op goed geluk tot stand kwamen. De vruchten van deze voorzorg uit die tijd komen nu naar voren in de schoonheid en welvaart van de plaatsen in Utah.

De eerste universiteit en het eerste dagblad ten westen van de Missouri werden door de Mormonen opgericht.

Hun stelsel van onderwijs, reeds vroeg begonnen, omvat eerste klas scholen, letterkundige genootschappen, theaters en bibliotheken.

Het peil van de cultuur en welvaart in Utah is ver boven dat van sommige andere Amerikaanse staten verheven. Evenmin kan de cultuur in Utah gescheiden worden van de geloofsleer van het Mormonisme, daar die godsdienst en het leven in die staat onderling dooreengeweven zijn.

Indien wij de uitspraak van Jezus 'Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen' zullen aannemen, moeten wij de Mormonen een hoge plaats toekennen."

Dr. Charles E. Barker, welbekend door zijn lezingen en als jeugd-gedelegeerde van de Rotary Clubs, legde op 21 april 1935 in de tabernakel in Salt Lake City de volgende verklaring af:

„Toen ik twee jaar geleden in het oosten van de Verenigde Staten verkeerde, werd mij gedurende een lezing de vraag gesteld welke groep burgers het meeste bijgedragen heeft voor de beschaving van onze samenleving, zoals ik hen in mijn reizen door het land had gadeslagen. Ik antwoordde hun, dat deze vraag moeilijk te beantwoorden was.

Ik zeide hun, dat indien mij één en twintig jaar geleden, toen ik in het geheel nog niet gereisd had en mijn opvattingen uiterst bevooroordeeld en door plaatselijke omstandigheden beïnvloed waren, de vraag gesteld was welke mensen

tot de meest ongewenste groep behoorden, ik zonder aarzeling geantwoord zou hebben: 'De Mormonen.'

Maar nu ik ongeveer zestien jaar lang ieder jaar gereisd heb en deze mensen heb leren kennen, ben ik tot de overtuiging gekomen, dat de Mormonen de meest gewenste mensen zijn, omdat zij de hoogste zedelijke standaard en deugden bezitten." (Uit „*The Deseret News*” van 27 april 1935.)

Dr. en mevrouw Garry Cleveland Myers, beroemde kinderpsychologen, gaven in 1945 in Salt Lake City een lezing, en zij prezen het kerkelijk programma in de volgende woorden:

„Het ontspannings-programma van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het beste plan van enige grote organisatie, dat ons bekend is." (Uit „*The Deseret News*” van 26 februari 1945.)

Dr. Myers legde een soortgelijke verklaring af toen hij in 1939 Salt Lake City bezocht:

„Het jeugdprogramma van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het beste in de ganse wereld." (Uit „*The Deseret News*” van 13 februari 1939.)

Nadat Dr. T. T. Brumbaugh, hoofd van de Wesley Studenten Instelling van de Methodisten-Episcopale Kerk in Japan, colleges en universiteiten in 22 Amerikaanse staten bezocht had, schreef hij een artikel over godsdienst en het studentenleven, dat gedrukt werd in de „*Christian Century*” van 20 april 1938, met het opschrift „De Mormonen wijzen de weg aan." Dit artikel handelde over de instituten en seminariën, die door de Kerk in stand gehouden worden bij colleges en het middelbaar onderwijs.

Luitenant-Kolonel Gilmore van het 143ste regiment veldartillerie, die een veldprediker is, zeide het volgende in een toespraak tot een groep Mormoonse soldaten van Kamp San Luis Obispo:

„In het ganse kamp San Luis Obispo is geen ander regiment, met uitzondering van die, welke uit Utah afkomstig zijn, waar men vier of vijf jeugdige Christenen kan vragen om de leiding op zich te nemen voor een kerkdienst. Jullie moeten God dankbaar zijn, dat je Kerk je voor deze roeping geoefend heeft. Om deze reden heb ik het altijd prettig gevonden in Utah kerkdiensten bij te wonen." (Uit „*The Deseret News*” van 26 maart 1941.)

Een andere lofrede op de Mormoonse jongens in uniform gedurende de tweede wereldoorlog is van Luitenant-Kolonel Ira Freeman, veldprediker van Fort Ord in Californië:

„Gedurende verschillende jaren van militaire dienst in het leger van de Verenigde Staten, vooral na de aanval op Pearl Harbor, is het mijn voorrecht geweest om de geestelijke behoeften te verzorgen van vele leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De Mormoonse jongens, die ik overzee goed gekend heb, waren in ieder opzicht zulke goede soldaten, dat ik mij van tijd tot tijd afvroeg of zij mogelijk een speciaal geselecteerde groep vormden, een keurkorps van Utah. Maar toen ik in Fort Ord kwam, moest ik die gedachte wel loslaten.

De Mormoonse jongens, die in dit kamp hun militaire plichten volbrengen,

staan hun mannetje! Er gaat iets bijzonders uit van een Mormoons soldaat! Hij houdt van de Verenigde Staten. Hij is getrouwd aan de Almachtige God. Kennelijk laat geen enkele Mormoonse soldaat zijn godsdienst thuis als hij onder de vlag van zijn vaderland ten strijde trekt. Ongetwijfeld is dat de voornaamste reden waarom het voor hem betrekkelijk gemakkelijk is voorwaarts te gaan zonder te veinzen, zonder zich aan zijn plichten te onttrekken of er over te grienen. Om kort te gaan, hun geloof in God en hun trouw aan God en vaderland worden niet in het minst beïnvloed door het wereldse om hen heen, noch door het bulderen der kanonnen. Als Amerikaan ben ik daarom natuurlijk trots op hen.

Om verder aan te geven wat ik in gedachten heb zal ik de lezer vertellen wat er gedurende één der hevigste veldslagen van de Amerikaanse Burgeroorlog gebeurde. Toen een generaal der geconfedereerden toezag hoe zijn uitstekende troepen van Noord Carolina een sterke vesting van de Unie bestormden, riep hij uit: 'God zegene de troepen van Noord Carolina.'

In die zin zijn ook de ogen van de natie op haar huidige verdedigers gericht. Wanneer de geschiedenis van deze wereldoorlog geschreven is en gelezen wordt, en wanneer Uncle Sam klaar is om een ieder naar zijn werken te belonen, zullen volgens mijn nederige opinie Amerikanen van alle geloofsrichtingen zeggen: 'God zegene onze Mormoonse soldaten.'

Waarheen gij ook zult trekken, Amerikaanse soldaten van het Mormoonse geloof, weet dat mijn geloof in u geen grenzen kent, dat ik u in de geest zal volgen en u in mijn gebeden gedenken." (Uit „*The Deseret News*" van 22 juli 1944.)

Het Tabernakelkoor en -orgel

De faam van het Tabernakelkoor en -orgel verspreidt zich bij de dag verder.

Niet alleen zijn het tegenwoordig de toeristen, die Salt Lake City bezoeken en de orgel-recitals en koor-uitzendingen beluisteren, die onder de indruk komen van de uitstekende kwaliteit van de muziek, noch is de reeks bewonderaars beperkt tot dezen en de honderdduizenden, die zelf de wekelijkse radio-uitzendingen beluisteren, maar muziekcritici van nationale vermaardheid vertellen hun lezers in hun dagbladartikelen in verafgelegen streken van Amerika over het koor en het orgel.

George Mackay, vermaard koorleider uit Zuid Carolina, schreef na zijn bezoek aan Salt Lake City:

„Het tabernakelkoor van Salt Lake City is gevormd uit 350 vrijwilligers, met 180 mensen op de wachtlijst. Zijn wonen allen in de stad of naaste omgeving, en hun werk moet tot het beste op het gebied van gewijde muziek gerekend worden. Het geweldige koor, zoals geleid door J. Spencer Cornwall, geeft in ons land de volmaakste vertolking van gewijde muziek, variërende van lofzangen tot de grote oratoriums." (Uit „*Greenville South Carolina News*" van 31 augustus 1941.)

Het Tabernakelkoor in Nederland

In 1955 werden door het Tabernakelkoor twee concerten gegeven in Nederland, namelijk op 31 augustus in het Concertgebouw te Amsterdam en op 1 september in het Kurhaus te Scheveningen. Uit de

vele artikelen, die hierover in de Nederlandse dagbladpers verschenen zijn, zullen wij het volgende overnemen, dat met het opschrift „Mormonenkoor in Amsterdam” op 30 augustus 1955 in „Het Vrije Volk” verscheen:

„De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die wij en de rest van de wereld gemakshalve maar Mormonen noemen, is niet alleen wereldberoemd, omdat zij in en buiten Amerika 3.500 kerkgebouwen bezit, ter waarde van veertig miljoen dollar.

Ook niet alleen omdat ze een ledental van ruim 1.250.000 telt. En zeker niet alleen omdat ze een groot aantal vrachtauto's, een graansilo met 115.000 hl tarwe, een korenmolen, boerderijen, zeepfabrieken en conservenfabrieken in eigendom heeft.

Dat alles zal wel wat bijgedragen hebben tot de vermaardheid. Maar meer nog dan dit hebben de Mormonen hun roem te danken aan hun zangkoor van 379 voortreffelijke stemmen, dat de wereld rondreist.....

Morgenavond brengt het *Salt Lake Mormon Tabernacle Choir* een deel van die zang in het Concertgebouw. Na het Kurhaus van Scheveningen gaat het koor via Duitsland naar Kopenhagen.”

Verder commentaar

Dr. J. Orval Ellsworth heeft ons in een artikel, „Wat anderen van de Mormonen denken” getiteld, een interessant overzicht gegeven van zijn bevindingen aangaande dit onderwerp:

„Een persoonlijk schrijven werd verzonden aan algemeen bekende geleerden, pedagogen en sprekers, van wie bekend was, dat zij deelgenomen hadden als leden van de faculteit van verschillende zomerscholen in Utah. Op vijf en twintig werd antwoord ontvangen.

Ten einde enig mogelijk vooroordeel te vermijden werden deze vragenlijsten ondertekend door een collega van de schrijver dezes. En in deze brief stond: 'Ik ben geen lid van de Mormoonse Kerk.' De volgende vragen werden gesteld: Wat ziet u als de twee belangrijkste eigenschappen van de Mormoonse Kerk? In de eerste plaats die eigenschap, welke in hun voordeel genoemd kan worden. In de tweede plaats die eigenschap, welke tot hun nadeel vermeld kan worden of waaruit hun zwakke punten blijken.

Het bovenstaande kan beschouwd worden uit zedelijke, intellectuele, geestelijke of stoffelijke standpunten.

De antwoorden zijn verzameld en letterlijke aanhalingen gebezigd. Sommige schrijvers verzochten niet bij name vermeld te worden, en daarom worden in het geheel geen namen genoemd.

* * *

De beste karaktertrek van de Mormonen, die in hun voordeel gerekend moet worden, is het hoge peil van hun deugden op het gebied van bedrijvigheid, bezigheid, zuinigheid en onderlinge hulpvaardigheid. Ik geloof niet, dat ik ooit onder een volk verkeerd heb, dat deze deugden in hogere mate bezat.

Ik ben diep onder de indruk van het hoog zedelijk peil van dit volk, vooral van die aspecten hiervan, die door economen op hoge waarde gesteld worden. De gewoonten van het volk schijnen opmerkelijk ongekunsteld en heilzaam. Zij waren beter in staat om aan grote projecten samen te werken dan ik ergens anders heb waargenomen. Men hoort daar minder godslasterlijke en gemene taal dan gewoonlijk gehoord wordt, en nimmer was ik in een gebied, waar vreemdelingen met zoveel hoffelijkheid en achting bejegend werden.

* * *

Op grond van de vele zomers, die ik in Utah heb doorgebracht, ben ik tot de opvatting gekomen, dat de Mormonen in het algemeen mensen van een hoogstaand karakter zijn, ja, hoger dan het gemiddelde in dit land, en deze opvatting wordt ook door mijn studenten gedeeld. Ik denk, dat hun beste karaktertrek ligt in hun toewijding aan de waarheid en de nadruk, die zij leggen op een gezond lichaam en een gezonde geest.....

Als een groep is het opmerkelijk hoezeer zij zich onthouden van alcohol, tabak, thee en koffie.....

Mogelijk bent u geneigd uit het voorgaande af te leiden, dat ik een Mormoon ben of op het punt sta Mormoon te worden. Dat is zeer zeker niet het geval. Ik behoor tot de Independenten, zoals met al mijn voorouders vele jaren het geval is geweest. Zoals met zovele mensen in het oosten van de Verenigde Staten het geval is, was ook ik opgevoed met een zeker gevoel van afschuw voor de Mormonen, maar ik heb reeds lang dat gevoel van mij moeten afzetten, en ik geloof dat een ieder, die ervaringen als de mijne in Utah heeft opgedaan, het met mijn bovengenoemde gevoelens eens zou zijn.

* * *

Voor zover ik de Mormonen heb gadeslagen, overtreffen zij enig ander volk in het ganse land in hun hoog zedelijk peil..... Ik kan alleen met de hoogste bewondering spreken van hun streven om hun jongeren op te voeden tot eerzame en werkzame mannen en vrouwen.

* * *

Het enige, wat ik bedenken kan, wat voor hen bezwaarlijk zou zijn op zedelijk, intellectueel, geestelijk en lichamelijk gebied, is een aangeboren vooroordeel, dat de wereld ontleend heeft aan een vorige generatie. Ik reken de Mormonen tot de beste klasse.

* * *

Twee en vijftig jaren heb ik de Mormonen gekend, en acht en veertig jaren van zeer nabij. Ze zijn altijd zuinig. De Kerk schenkt een ieder persoonlijke aandacht, zowel op financieel gebied als anderszins. Alle talenten, die ontdekt worden, brengen zij tot ontwikkeling.

* * *

Twee dingen hebben vooral een diepe indruk bij mij achter gelaten. (1) De ernst waarmee zij hun godsdienst opvatten en die in hun dagelijkse levenswandel toepassen. (2) Hun algemene beleefdheid jegens vreemdelingen. Bovendien ben ik onder de indruk gekomen van het succes, dat zij kennelijk oogsten om de overgrote meerderheid van hun kinderen op ouderwetse en degelijke wijze op te voeden zonder misdadigheid onder de jeugd.....

Zij schijnen een rein, nuttig leven te leiden, en de meerderheid schijnt dichter bij de idealen te leven, die zij verkondigen, dan het geval is met mensen, in wier omgeving ik elders verkeer heb.

* * *

Ik ben vooral onder de indruk gekomen van de reine en beschaafde aard van de jonge Mormonen, die aan mijn veld-excursies hebben deelgenomen. Geen hunner bezat enige slechte gewoonten. Zeer weinigen hunner rookten. Zij waren goede werkers, opgeruimd, evenwichtig en redelijk. Ik kan mij niet herinneren ooit een persoonlijk ongenoegen of ander moeilijkheid van enige aard met iemand van hen gehad te hebben. In de kleine Mormoonse plaatsjes heb ik een algemene stemming van tevredenheid zonder enige wrijving gevoeld..... Ik

heb ondervonden dat de Mormonen uiterst vriendelijk en gastvrij zijn. Ik kan mij slechts weinige streken van ons land herinneren, waar ik met zoveel vriendelijkheid ontvangen werd als in Utah.

* * *

Studenten uit Mormoonse gezinnen, die in het oosten universiteiten hebben bezocht, hebben een benijdenswaardige naam verworven. Dit geldt zowel voor hun prestaties in het studeren als ook op het gebied van kunst en muziek.

In verband met hun belangstelling voor het onderwijs zou ik nog op iets anders willen wijzen, namelijk op hun hoog zedelijk peil. Voor zover ik in vele lagen der samenleving heb kunnen zien zal men volgens mijn opvatting geen hoger zedelijk peil kunnen vinden dan bestaat onder deze Mormonen en de kinderen, die in Mormoonse gezinnen en instellingen opgevoed zijn.

* * *

In hun steden en plaatsen vindt men minder goddeloosheid dan in de meeste andere, ja, ik denk veel minder dan in menige niet-Mormoonse stad, die zich veel voornameer acht. U weet, dat Mormonen tegenstanders zijn van roken. Welnu, ik heb in de zes weken, die ik in een stadje van tienduizend inwoners doorgebracht heb, slechts drie personen zien roken. De een was ikzelf, de ander een professor van een universiteit uit het oosten van de Verenigde Staten, en de derde persoon stond acht kilometer buiten de plaats in een bergstroompje te vissen. Vermoedelijk wordt er wel wat geroookt onder de niet-Mormonen en zwakke Mormonen, want tabak is er wel te koop. Zij drinken geen koffie en thee..... De jonge mensen, die de colleges bijwonen, zijn een gezond, aantrekkelijk, welgemanierd en fatsoenlijk volkje.

Ik geloof, dat de Kerk in dat berggebied een gezonde beschaving vormt." (Uit „The Improvement Era” van oktober 1942, blz. 624, 666, 668-669.)

Wat meer zouden wij kunnen zeggen? Denk maar aan de woorden van Jezus:

„Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?" (Matth. 7 : 16.)

In de woorden van Jezus zeggen wij nu tot de wereld, zoals Hij gezegd heeft toen Hij in het midden der tijden Zijn Kerk oprichtte:

„Indien Ik niet doe de werken Mijns Vaders, zo gelooft Mij niet. Maar indien Ik ze doe, en zo gij Mij niet gelooft, zo gelooft de werken....." (Joh. 10 : 37-38.)

(Wordt vervolgd)

„Ik heb vele dingen van u te zeggen en te oordeelen; maar die Mij gezonden heeft, is waarachtig, en de dingen, die Ik van Hem gehoord heb, dezelve spreek Ik tot de wereld.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEEND:

Horstmanshoff, Lawrence Alvin; 1 maart 1959 te Delft.

GEDOOPT:

Plageman, Maria; 21 maart 1959 te Den Haag.
Schmelzeisen, Emile A. L.; 21 maart 1959 te Delft.
Roos, Leendert; 27 maart 1959 te Haarlem.
Goes, Johannes Gijsbertus P.; 27 maart 1959 te Haarlem.
Goes, Josè Nicolette; 27 maart 1959 te Haarlem.
Goes, Maria Louise T. M.; 27 maart 1959 te Haarlem.
Dekker, Hendrik; 27 maart 1959 te Rotterdam Zuid.
van Boxel, Jacobus Petrus; 27 maart 1959 te Rotterdam Zuid.
van Heijningen, Jan; 27 maart 1959 te Rotterdam Zuid.

GEORDEND:

de Vin, Adriaan; 15 februari 1959 te Den Haag, als Leraar.
Gall, Wessel Andries; 15 februari 1959 te Den Haag, als Diaken.
de Jong, Hendrik Gerrit; 15 februari 1959 te Den Haag, als Priester.
ten Broeke, Hendrik; 8 maart 1959 te Utrecht, als Ouderling.
van der Put, Cornelis; 22 februari 1959 te Den Haag als Priester.
Thuis, Anton; 22 februari 1959 te Haarlem als Diaken.
van der Reijden, Bernhard Gerrit; 8 maart 1959 te Amsterdam, als Diaken.
Raams, Cornelis; 8 maart 1959 te Amsterdam, als Diaken.
Praag, Thomas; 8 maart 1959 te Amsterdam, als Ouderling.
ten Broeke, Harry; 15 maart 1959 te Utrecht, als Leraar.

OVERLEDEN:

Den Elzen, Diewertje; 8 februari 1959 te Den Haag.

OVERGEPLAATST:

Butler, Val Dean; van Haarlem naar Amsterdam.
Baak, Marinus W.; van Zendings kantoor naar Haarlem.
Kooyman, Daniel R.; naar Zendingsschool.
Springer, Gordon N.; naar Zendingsschool.
de Jel, Henry W.; van Gent naar Rotterdam Zuid.
Cheney, Gene W.; van Amsterdam naar Harlingen.
Puntnam, Charles C.; van Harlingen naar Gent, België.
Westra, Joseph L.; van IJmuiden naar Zendingsschool als Leraar.
Buckway, Dallas H.; van Oostende naar IJmuiden.
Hyte, Ronald D.; van Enschede naar Oostende, België.
Workman, Verle A.; van Bennekom naar Enschede.
Evans, Louis L.; van Bennekom naar Den Haag.
Linnemann, Wilhelmina A.; van Zendings kantoor naar Amsterdam.
van Velzen, Johanna; van Delft naar Utrecht.
Ochsenhirt, Fred H.; van Zendings kantoor naar Amsterdam.
Hartman, Earl J.; naar Zendingsschool.
Tesch, Jerald L.; naar Zendingsschool.

VERTROKKEN:

Van Kampen, Kent R.; aangekomen 10 september 1956. Vertrokken 10 maart 1959.
Werkzaam geweest: Arnhem, Vlaardingen, Den Haag, Zeist als G.P.
en Amsterdam als D.P.

Ferwerda, Gene A.; aangekomen 10 september 1956. Vertrokken 10 maart 1959.
Werkzaam geweest: Den Helder, Den Haag, Mechelen, Delft als G.P.
en Rotterdam Zuid.

Kent R. Van Kampen

Gene A. Ferwerda

AANGEKOMEN:

van Velzen, Johanna; van Delft, Nederland.
Baak, Marinus W.; van Salt Lake City, Utah.
Kooyman, Daniel R.; van Salt Lake City, Utah.
Springer, Gordon N.; van Salt Lake City, Utah.
Tesch, Jerald Lynn; van Ogden, Utah.
Ochsenhirt, Fred H.; van Salt Lake City, Utah.
Hartman, Earl Jack; van Long Beach, California.

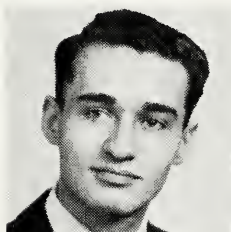
Earl Jack Hartman

Johanna van Velzen

Daniel R. Kooyman

Jerald Lynn Tesch

Gordon N. Springer

Marinus W. Baak

Fred. H. Ochsenhirt

Het gesproken woord

Het vertrouwen op wetten en sloten

door Richard L. Evans.

✱

Op vele manieren doen wij veel moeite onszelf en onze eigendommen te beschermen. Wij vaardigen vele wetten uit en vervaardigen vele sloten. Doch na alle andere overwegingen, die wij zo goed mogelijk recht hebben doen wedervaren, moeten wij dit feit onder de ogen zien: Er is niets dat met wetten en sloten permanente veiligheid biedt. Het enige waarop wij tenslotte kunnen bouwen is eerlijkheid, integriteit en een hoogstaand karakter. Nooit werd een slot gemaakt dat volledige bescherming biedt tegen sluwe oneerlijkheid, omdat dezelfde soort hersenen die een zogenaamd veiligheidsslot kunnen maken, ook zulk een slot kunnen ontsluiten. Dezelfde soort hersenen, die een gedragslijn kunnen voorschrijven, kunnen die ook verbreken. Hetzelfde soort vernuft dat een zogenaamd „feilloos” systeem kan ontwerpen, kan zulk een systeem waardeloos maken. Wetten en sloten zijn voor oneerlijke lieden een hinderpaal, maar maken geen einde aan oneerlijkheid. Alleen eerlijkheid kan daar een einde aan maken, alleen integriteit en hoge karaktereigenschappen. En wanneer en waar wij ook onszelf in handen van anderen stellen, gelijk wij zo dikwijls doen, wanneer wij ooit andere mensen moeten vertrouwen in enige zaak, in enig beroep of welke levensaangelegenheid ook, moeten wij heen zien over bekwaamheid, heen zien over talent, over persoonlijkheid, over uiterlijk, over dit alles (zo mogelijk wel insluitende) moeten wij uitzien naar hoge karaktereigenschappen.

Wanneer wij niet op het karakter aan kunnen, is er zeer weinig, waar wij wel op aan kunnen. Niemand heeft reden om rustig te slapen, indien hij al zijn vertrouwen heeft gevestigd op wetten, sloten en alarmsystemen, want het is herhaaldelijk gebleken, dat met stoutmoedigheid en slimheid de veiligste bewaakte plaatsen kunnen worden bereikt, dat het publiek herhaaldelijk kan worden bedrogen, alarmsystemen onklaar gemaakt, boekhoudingen vervalst en regels en voorschriften omzeild kunnen worden.

En hoe meer wetten en sloten, hoe meer mensen die andere mensen controleren, hoe meer mensen als politieagent over andere mensen optreden, des te meer gewelddaden op wetten en sloten er worden gepleegd.

Al te vaak, op te vele plaatsen hebben tevelen van ons teveel vertrouwen gehad in louter fysieke factoren en te weinig aandacht geschonken aan het innerlijk van de mens. Doch wanneer wij hoge karaktereigenschappen hebben gevonden, iemand zonder boze bedoelingen, iemand die het verschil weet tussen het mijn en dijn, wanneer wij iemand hebben gevonden, die wij kunnen vertrouwen, hebben wij een van 's levens grootste en voldoening schenkende bewakers gevonden.

